

jeg skal blot bemærke, at jeg tror, at der fra Mindretallets Side foreligger en Misforstaaelse af Instruksen for Statsrevisorerne. Det, der har foranlediget Bemærkningen, er, at der i Instruksen for Statsrevisorerne § 5 staar: "De Spørgsmaal eller Begæringer om Oplysninger, som en Statsrevisor anser det for nødvendigt at rette til vedkommende Minister, afgives formulerede til Formanden. Indløber Ministerens Besvarelse ikke inden 8 Uger, betragtes Forlangendet som uopfyldt". Dette har det ærede Mindretal vistnok opfattet som indeholdende en Bestemmelse om, at det paahviede Ministrene at afgive deres Svar inden Forløbet af 8 Uger, men det er en Misforstaaelse, thi det, som Instruksen gaar ud paa, er at give Statsrevisorerne, men ikke Ministrene Paalæg; man har jo ikke derigennem kunnet give Ministrene Paalæg, da Instruksen for Statsrevisorerne er bleven til uden Medvirkning fra Regeringen. Det er en Instruks, de to Ting have givet deres Revisorer, og hvori de paalægge dem, at naar de have stillet Spørgsmaal, skulle de indsende dem i Tide, og saa vente paa Svaret i 8 Uger, og hvis de saa ikke saa Svar, inden Forløbet af de 8 Uger, maa de gaa ud fra, at man ikke kan vente Svar, og saa maa de behandle Spørgsmaalet, som om det overhovedet ikke var blevet besvaret. Noget andet er det, at naar der er sat denne Frist, er man gaaet ud fra, at der i Almindelighed maa kunne ventes Svar i Løbet af 8 Uger, og jeg antager ogsaa, at Erfaringen har vist, at det maa kunne være Tilfældet. Statsrevisorerne stille jo en Mængde Spørgsmaal, og de blive i Reglen besvarede; men som enhver, der har at gøre med offentlige Kontorer, og som ogsaa mange, der have at gøre med private Kontorer, vide, kan der stilles Spørgsmaal, som ikke let kunne besvares i Løbet af 8 Uger, selv om man nok saa gerne vil det, men at Besvarelsen kræver mere Tid. I det foreliggende Tilfælde ses det, at det er to underordnede Embedsmænd, der havde dermed at gøre, og at det drejede sig om mange Detailler, men hvorvidt der tvorigt har været nogen Sendrægtighed et eller andet Sted i Ministeriet, kan man ingen Mening have om.

Jeg skal altsaa paa Flertallets Vegne gøre opmærksom paa, at vi ikke kunne tiltræde Mindretallets Indstilling, men i Henhold til, hvad jeg har udtalt, skal jeg paa Flertallets Vegne indstille til Tinget, at det lader sit Forslag til Beslutning komme til at lyde saaledes, som Udvalgets Flertal har foreslaaet.

Th. Nielsen: Ja, det Statsregnskab, over hvilket der er afgivet Betænkning, har jo de samme Karaktermærker, som de nærmest foregaaende. Det støtter sig jo til den foreløbige Lov af 1ste April 1888, dette er det ene Karaktermærke, og det andet er, at den samme foreløbige Lov er forfattet efter privat Indbringelse i Folketinget i Oktober Maaaned 1889. Jeg har jo tidligere temmelig udførligt her i Tinget gentagne Gange udtalt mig om, at foreløbige Finanslove efter Mindretallets Opfattelse ikke kunne udstedes i Henhold til Grundlovens § 25. Jeg har søgt at godtgøre min Berettigelse til at have denne Opfattelse ved en Række Udtalelser af enkelte betydelige Politikere, særlig af Mænd, der have haft megen Del i vor Grundlovs Tilblivelse og Udvikling. Jeg har søgt ved en Række Udtalelser af saadanne Mænd at godtgøre, at de have haft den samme Opfattelse, at foreløbige Finanslove overhovedet ikke kunne udstedes i Henhold til Grundlovens § 25, fordi Finansloven har en anden Stilling i hele vor Lovgivning, end de øvrige Love have. Jeg skal derfor ikke i Dag komme tilbage dertil. Jeg kan til en vis Grad være enig med den ærede Ordfører i, at det vilde være en temmelig frugtesløs Debat paany at gentage det her. I Fjor søgte jeg ikke alene at støtte mig til enkelte Mænds Udtalelser — man har sagt dertil, at det kun var Enkeltmænds Udtalelser under ganske særlige Forhold, som ikke længere passede nu —, men jeg tillod mig at paabe- raabe mig selve Forsatningslovens finansielle Paragraffer og fremhævede navnlig, at de finansielle Paragraffer i Forsatningerne af 1855 og 1863 og i Forslaget til den endelige Lov af 1866 have en ganske anden Affattelse, en Affattelse, som netop tog Sigte paa, hvad der skulde ske, naar de nødvendige Bevillinger ikke bleve givne, en Affattelse, der aldeles ikke var nødvendig, naar § 25 i Grundloven kunde bruges saaledes, som den nu bruges af det nuværende ærede Ministerium. Thi den samme Bestemmelse om foreløbige Love, som findes i Grundlovens § 25, fandtes i de af mig nævnte Forsatningslove. Den ærede Ordfører bemærkede saa dertil i Fjor, at han skulde ikke benægte — ja han tilføjede rigtigt nok, at han heller ikke skulde bekræfte — hvor meget der var i den Tankegang, som jeg her havde fremsat. Jeg skal derfor ikke komme tilbage dertil; jeg mener ubetinget, at havde man den Gang haft denne lette Afgang til Udstedelsen af foreløbige Finanslove, som man nu mener at have, saa havde man ikke behøvet denne vidtløftige Debat om vore finansielle Paragraffer, som nu findes i den nuværende